

Svar på spørgsmål

1. Den amerikanske kongres drøfter lovforslaget ”At kræve Syrien til regnskab”. Under diskussionen rejser de emner vedrørende udviklingen af biologiske og masseødelæggelsesvåben, den syriske hær i Libanon, støtte til modstandsbevægelser samt de frivilliges tilstrømning gennem de syriske grænser for bekæmpelsen af de amerikanske besættelsesstyrker i Irak. Det ser ud til at drøftelsen er seriøs. Er den så dermed en indledning til at påtvinge internationale sanktioner mod Syrien?

Det er korrekt at lovforslaget ”At kræve Syrien til regnskab” er fremsat til den amerikanske kongres, men for at forstå virkeligheden af denne drøftelse, samt dets formål, er det nødvendigt at bemærke følgende punkter:

a. Dette lovforslag er både gammelt og nyt. Det plejede at blive omtalt iblandt nogle amerikanske politikere og ligeså repræsentanter i kongressen, og dermed er det ikke nyt. Det nye heri er, at det nu drøftes officielt i kongressens møder. Lovforslaget fandt egentligt vejen frem til kongressen sidste år, men Bush-administrationen formåede i sin tid at trække forslaget tilbage både fra omtale og drøftelse i kongressen.

b. Til trods for at dem, som rejste emnet og indledte drøftelsen, er demokraterne, så konkurrerer republikanerne alligevel med dem om at overøse Syrien med beskyldninger.

c. Den amerikanske administration erklærer, at den ikke godkender lovforslaget, men alligevel har den ikke modsat sig at det bliver drøftet i kongressen. Ej heller har den forbudt det Republikanske Partis repræsentanter i at kappes med demokraterne om at overøse Syrien med beskyldninger. Blandt administrationen er der endda nogle, som udtaler sig endnu hårdere i kongressen end selve kongresmedlemmerne. Eksempelvis udenrigsministerens assistent for Nedrustning og International Sikkerhed, John Bolton, der under sit vidneudsagn over for Underkomiteen for Mellemtøstens affærer i Repræsentanternes Hus, udtalte, vedrørende at kræve Syrien til regnskab, at Syrien har foretaget en række fjendtligt indstillede skridt, at den besidder en beholdning af nervegas samt udvikler biologiske våben ... osv. Ydermere taler han for at man bør vedtage dette lovforslag mod Syrien, og da han blev spurgt om dette var hans egen eller administrationens holdning, svarede han: ”Dette er min personlige holdning” og tilføjede at Syrien fortsætter med at støtte terrorbevægelserne.

d. Syrien erklærer sit samarbejde og dialog med USA. Syriens udenrigsminister, Farouq al-Shar’ee, udtalte ”at Syrien er villig til at samarbejde med USA, såfremt dens krav er ’realistiske og acceptable’, dertil tilføjede han, at der er en historisk mulighed for dialog mellem Damaskus og Washington”. De syriske embedsmænds udtalelser har gentagne gange bekræftet, at de har samarbejdet med USA i kampen mod terrorisme samt forsynet det amerikanske forbundspoliti (FBI) med oplysninger om terroristerne. Det ses ikke, at Syrien modstår de amerikanske interesser eller foretager fjendtlige aktiviteter, men alligevel bliver denne lov fremsat.

På basis af alle disse faktorer anser vi det, som værende mest sandsynligt, at denne kappestrid mellem de demokratiske og republikanske kongresmedlemmer vedrørende ”Loven om at kræve Syrien til regnskab” er et valgrelateret ræs for at tilfredsstille den jødiske lobby.

Og det forventes ikke at den amerikanske administration godkender lovforslaget. Ligeledes er det heller ikke forventet, at det fører til at pålægge sanktioner mod Syrien inden for den synlige rækkevidde.

2. De amerikanske embedsmænds udtalelser om, at Iran udvikler atomvåben og masseødelæggelsesvåben gentager sig efterfølgende, og dertil har USA drevet Det Internationale Atomenergiagentur til at igangsætte sagen, og kraftigt at følge op på denne. Til trods for at Iran har underskrevet aftalen om ikke-spredning af atomvåben, er den alligevel blevet bedt om, at godkende uventede inspektioner af dens kraftværker uden tilladelse fra den iranske regering, og EU fulgte trop om at forlange dette. Fokuset på Iran og dets våben er blevet iøjefaldende til den grad, at Atomenergiagenturet gav Iran en frist formuleret som en advarsel, om at sagen vil rejses til Sikkerhedsrådet ifald den ikke indvilliger før d. 31/10. Disse tiltag minder om dem, som blev iværksat mod Irak. Kan det dermed siges, at disse tiltag udgør en optakt til at forberede atmosfæren for at lancere en aggression mod Iran, som det skete med Irak?

Spørgsmålet om Irak er forskelligt fra Iran. Sagen i Irak bestod i at USA ønskede et regimeskift i Irak om end den accepterede inspektion eller ej, og om end den besad masseødelæggelsesvåben eller ej. Dette forekom tydeligt i samtlige USA's adfærdsmønstre i Sikkerhedsrådet og i den amerikanske administration. Spørgsmålet om Iran er anderledes. USA ønsker at give dem, som den kalder "reformisterne", en effektiv status i Iran, for således at de "konservative" ikke længere kontrollerer den politiske tilstand heri. USA ønsker ikke et regimeskift i Iran, men derimod at fjerne det "religiøse" præg herfra, eftersom tilstedeværelsen af dette præg forhindrer gennemførelsen af USA's projekter. Som eksempel kom der efter den amerikanske besættelse af Irak udtalelser fra de "konservative" mod besættelsen og de som samarbejdede hermed, derefter fik USA sine mænd der til at holde demonstrationer i juni og juli 2003, hvor tusinder af studerende og andre deltog heri, hvilket konstituerede et budskab til de konservative om at styre tonen i deres adfærd og udtalelser mod det nye styre i Irak. Budskabet førte til at det iranske regime sendte d. 4/8-2003 en delegation, for at lykønske det amerikansk-etablerede regeringsråd i Irak. Delegationen blev ledet af Hussein Sadeqi, som er en fremtrædende embedsmand i det iranske udenrigsministerium. Dette var det første besøg af iranske embedsmænd til Irak efter det forrige regimes fald. Dermed var Iran den første stat, som sendte en delegation til regeringsrådet i Irak, hvilket påvirkede mange blandt shia til at støtte dette råd.

Igangsættelsen af det Internationale Atomenergiagentur skal forstås i denne kontekst. Iran har underskrevet aftalen om ikke-spredning af masseødelæggelsesvåben og forholder sig til denne. Det man nu kræver fra Iran er at underskrive et ydmygende tillæg, som indbefatter retten til at Atomenergiagenturet inspicerer de iranske kraftværker uden tilladelse fra staten, der er indehaver af suveræniteten. Hvis Iran anerkender denne ydmygende aftale, vil dens smertefulde resultater påvirke de "konservative", som kontrollerer systemet der. I fald Iran ikke går med til aftalen, vil pressen fortsætte og ligeledes vil dette pres påvirke "de konservative", der er de reelle magthavere i Iran. Alt dette vil få "reformisterne" til at veje tungere i vægtskålen for dermed at give dem den påvirkningsfulde rolle i styret i Iran. USA ønsker på nuværende tidspunkt ikke et styre i Iran, som har et religiøst præg, selv hvis styret støtter denne. Derimod ønsker USA et styre som præges af sekularismen mere end det islamiske præg.

Nogle blandt de såkaldte konservative har bemærket dette. Ayatollah Hussein Nuri Hamadhani udtalte at "Agenturets beslutning er en omfattende sammensværgelse planlagt for at ydmyge folk, som værende muslimer, og vi vil afvise denne ydmygelse". Præsidenten for den Dømmende Magt, Mahmoud Shahrudi sagde, at "Agenturets advarsel mod sit land er en ydmygelse og indblanding i indenrigsaffærer.

Derfor er det højst sandsynligt, at disse aktiviteter ikke vil føre til krigshandlinger mod Iran, ligesom det var tilfældet med Irak, men har det formål at understøtte "reformisterne", så de får den effektfulde rolle i styret i Iran.

3. Der er blevet afholdt et møde mellem Frankrig, Tyskland og Storbritannien i Berlin for at drøfte Irak-sagen, hvori det forventes, at der bliver fremlagt et amerikansk lovforslag til Sikkerhedsrådet. Betyder dette at Storbritannien er begyndt at rette sig mod Europa for at deltage sammen med Frankrig i at modstå USA's projekt? Hvis svaret er nej og Storbritannien fortsat bevarer sin indstilling, hvordan kan det så være at Frankrig og Tyskland accepterer at Storbritannien deltager sammen med dem i det førnævnte topmøde?

Storbritannien skifter ikke skind, den fortsætter med at være den samme. Den sætter en fod i Europa og en anden i USA, og Frankrig er bevidst om dette. Spørgsmålet er hvorfor Frankrig lader Storbritannien deltage i et topmøde med Tyskland?

På den ene side har tumulten i Storbritannien omkring de løgnagtige rapporter, som Blair regeringen plejede??? at fremlægge for at legitimere sin deltagelse med USA i krigen mod Irak, fået Blair til at tilnærme sig de lande, som modsatte sig Irak-krigen; ikke for at dele dem i deres holdning, men derimod for at forbedre Storbritanniens image i Europa. På den anden side er Storbritannien interesseret i hærkning af Frankrigs og Tysklands indstilling overfor USA, samtidig med at Storbritannien udgiver sig som opbyggende til USA i sit projekt. Storbritannien har i den sidste periode bemærket en vis fleksibilitet i det franske og tyske standpunkt, som f.eks. neddæmpning af tonefaldet vedrørende overdragelse af styret til irakerne med ændringen fra én måned til ”måneder”, som det forekom i Chiracs udtalelse den 18/9, og ligeså i Chiracs og Schröders accept af at bidrage til optræningen af det irakiske militær og politi. Til trods for at dette er en mild fleksibilitet i det franske/tyske standpunkt, så frygter Storbritannien at det forøges. Derfor deltog Blair i topmødet med Chirac og Schröder d. 20/9-2003 for at benytte den britiske politiske snuhed til at ”forhærde” de to landes holdninger ved at provokere dem med nogle holdninger, som Storbritannien fremlægger eller lignende, hvorved Storbritannien driver dem til hærkningen uden at den træder åbent frem med dette foran USA.

Hvad angår Frankrigs og Tysklands accept af Blairs deltagelse, trods deres kendskab til at Storbritannien har en anden fod i USA, så har det til formål at styrke Frankrigs og Tysklands holdninger i Europa ved at fremvise Blairs deltagelse med dem som en opbakning til dem, hvilket hjælper Frankrig med at samle europæerne om dets standpunkt, selv hvis dette skulle være delvist.

I al fald fremstod det i den pressekonference, som topmødet afholdte, at de tre ledere ikke afgjorde denne sag, men forventede først at nå frem til et resultat, når de fortsætter drøftelserne i New York i den kommende uge, hvor Bush vil mødes med Chirac tirsdag d. 23/9 og den tyske Forbundskansler d. 24/9 sideløbende med FN's generalsekretariats møder i den kommende uge. Med disse møder tilsigter Bush at sikre vedtagelsen af det amerikanske resolutionsforslag relateret til Irak uden nogen hindringer i vejen for udstedelsen heraf.

Således betyder Blairs deltagelse i Chiracs og Schröders topmøde ikke en ændring i Storbritanniens standpunkt, men har på den ene side til formål at forbedre Storbritanniens image i Europa for at bevare en rodfæstet fod heri, og på den anden side at benytte den britiske politiske snuhed til at hærde Frankrigs og Tysklands indstillinger mod stridspunkterne med USA. Med hensyn til Frankrigs og Tysklands accept af Blairs deltagelse i deres møde, så er det for at fremvise Blair som om han bakker dem op gennem sin deltagelse med dem og dermed hjælper dem i at samle europæerne om deres standpunkt, selv hvis dette skulle være delvist.

4. Det er velkendt at USA stod bag at Abu Mazin blev Autoritetens ministerpræsident og at den opbakkede ham imod Arafat. Men Arafat formåede at få ham til at lide fiasko og til at falde, samt at udnævne Ahmad Qur'e i stedet for. Betyder dette at USA's rolle i at satse på personer foruden Arafat er blevet indskrænket i den palæstinensiske sag? Vil USA efter Abu Mazins fald acceptere at Arafat får en rolle i implementering af Køreplanen?

Ja, USA stod bag Abu Mazin, den har endda selv tvunget hans tilstedeværelse på Autoriteten og på Arafat, og har selv opbakket Abu Mazin sammen med effektfulde kræfter som sidder i magtstrukturen i jødernes stat. Ydermere har USA omgivet Abu Mazin med udtalelser og pres fra adskillige parter, både gennem trusler og fristelser, for således at han bliver alternativet for Arafat, samt for at sikkerhedsinstitutionerne bliver lagt under hans magt for at dermed gå i gang med implementering af den sikkerhedsmæssige del af Køreplanen og tilintetgøre hvad han kaldte for ”militariseringen af Intifadah”, dvs. den væbnede modstand mod jøderne og dernæst at fremskaffe sikkerheden for dem. Men magtarrogance hos USA har fået denne til at overse at en mand som Abu Mazin, til hvem der ikke blev skabt en ”popularitet” som han kan anvende som et effektivt værktøj til at manipulere folk, således at han formår at bilde dem ind at tilintetgørelsen af

modstanden mod jøderne er en frelse af al-Quds (Jerusalem)!; en sådan mand vil ikke være i stand til at fremskaffe sikkerheden for jøderne på bekostning af Palæstina-folkets blod. Derfor forkastede folk ham, selv hans eget politi turde ikke gennemføre hans ordrer, så han fejlede og faldt og USA kunne ikke forhindre hans fald.

Det var med hensyn til Abu Mazin og hans regering.

Med hensyn til Arafats regering og hans udnævnelse af Ahmad Qur'e som præsident herfor, så er det, der er påkrævet fra denne ikke forskellig fra det, der var påkrævet fra Abu Mazin, hvilket var at påbegynde implementering af den sikkerhedsmæssige del af Køreplanen ved at tilintetgøre den væbnede modstand mod jøderne, men med den forskel fra Abu Mazins regering at Arafat opbakkes af Europa samt fra effektive kræfter i jødernes kredse. Derudover er der for ham blevet skabt en "folkelig" opbakning, der gør ham i stand til at fremstille tilintetgørelsen af enhver modstand imod jøderne som vejen for at redde Palæstina (!), og som vejen for at holde salah i al-Aqsa Moskeen! Han har præcedens for dette, idet han overgav det besatte Palæstina i 1948, anerkendte jødernes stat "Israel", forvandlede sagen til en forhandling med jøderne om de områder, der blev besat i 1967 og administrerede og underskrev "Oslo-aftalen" og de underliggende senere aftaler. Dvs. han formåede at levere det omfang af ord og handling til jøderne, hvis den tiende af den tiende del heraf, vil få gerningsmanden til at blive stemplet med forræderi og dødsdom af PLO og de arabiske regimer. Gennem de folkelige demonstrationer som blev arrangeret som opbakning til Arafat samt gennem Ahmad Qur'es regering og dens erklæring om at den drøfter planer for den varige våbenhvile med jøderne, sender Arafat nu et budskab til USA om, at han er den eneste, der er i stand til at implementere Køreplanen, især den sikkerhedsmæssige del heraf, og tilintetgørelsen af enhver modstand imod jøderne, og uden at nogen kan sætte sig mod ham heri, og at på samme måde som han fremstillede Oslo-aftalen, kan han etablere Køreplanen, og at hvis USA har brug for nogen, der vil implementere Køreplanen, vil den ikke kunne finde nogen andre end ham.

Det ser ud til at USA har modtaget budskabet, idet nogle massemedier omtalte en nyhed, der forlyder at Washington for første gang i forrige uge sendte signaler, der indikerer at den accepterer en ny våbenhvile gennem Arafats samarbejde med Ahmad Qur'e. Hvorimod USA før ikke ønskede en rolle for Arafat, men insisterede på at dette påtages af ministerpræsidenten. Dette betyder, at USA opfattede at ingen andre end Arafat er i stand til at implementere den sikkerhedsmæssige del af Køreplanen, som indbefatter bevarelsen af jødernes sikkerhed.

Det er velkendt at USA står bag skabelsen af Køreplanen, som er designet til at tjene USA's interesser og jødernes interesser, idet planen anfører bevarelsen af jødernes sikkerhed, samt anerkendelsen af deres entitet i det besatte Palæstina i 1948 til gengæld for en mangelfuld suverænitet i dele af det besatte Palæstina i 1967. USA er stærkt interesseret i at finde nogle blandt palæstinenserne, der går med til implementering af dette, og troede at Abu Mazin og Muhammad Dahlan var i stand til at gøre det, men de faldt og fejlede heri.

Derfor er det mest sandsynligt at USA accepterer en rolle for Arafat i administrering af Ahmad Qur'es regering for implementeringen af Køreplanen, så længe Arafat er kompetent til dette og uden at den insisterer på adskillelsen af ministerpræsidenten fra Arafat, som den gjorde før.

21.09.2003 e.Kr.